

Øre. Tage vi Naaletræ, nemlig Tømmer, Mellemtømmer og Smaatømmer, betaler Staten her paa Sjælland $1\frac{1}{2}$ Øre pr. Kubikfod, medens Københavns Kommune betaler 2 Øre, det vil sige $33\frac{1}{3}$ pCt. mere. Saaledes kunde man gennemgaa det Punkt for Punkt. Og saa er der endda at mærke, at de Priser, jeg her nævner, gælde kun for de københavnske Skove, som ligge længst ude paa Sjælland; i de Københavns Kommune tilhørende Skove, som ligge i Nærheden af Roskilde, er Priserne 25 pCt. højere. Vi kunne altsaa her godtgøre, at Københavns Kommune gennemgaaende betaler sine Arbejdere betydeligt mere end Staten. Der er heller ingen Strid mellem Københavns Kommune og dens Skovarbejdere, thi Forholdet er det, at der i Aar er indrømmet dem de Priser, som de have ønsket.

Naar den ærede Ordfører spørger, om vi her i København have gjort noget for vore Arbejdere, kan jeg oplyse ham om, at vi lige ere ved — det er sket i Magistraten, og det vil ske i den nærmeste Fremtid i Borgerrepræsentationen — at vedtage en Lønreform for Københavns Kommunes Arbejdere, Funktionærer og Embedsmænd, som vil andrage op imod 2 Mill. Kr. om Aaret i Merudgift. Den ærede Ordfører kan derfor være ganske tryk for Københavns Kommunes Arbejdere, dem kan han rolig lade ligge, han behøver slet ikke at beskæftige sig det mindste med dem, dem skulle vi nok sørge for. Nej, den ærede Ordfører skulde beskæftige sig med det, det er hans Pligt at beskæftige sig med, nemlig Statens Skovarbejdere, men der er det, han vil knibe ud ligesom Drengen, der, da han skulde have Prygl, sagde: Skulle vi ikke hellere tale om noget andet, og troede, han kunde slippe paa den Maade. For øvrig var det, som den ærede Ordfører sagde om de to Forslag, som det sig hør og bør, ene Ros og Forsvar for den ærede Ordførers Landbrugsminister.

Jeg skal nu vende mig til den højtærede Landbrugsminister. Han sagde, at dette Forslag om at forhøje Skovarbejdernes Løn havde han ikke kendt før, det var kommet saa overraskende, det var kommet helt bag paa ham. Det er underligt, thi vi have dog ellers forhandlet om dette Spørgsmaal i mange Aar. Naar den ærede Minister siger, at han ikke har kendt det, maa han ikke have hørt efter og ikke vidst, hvad vi have forhandlet om, thi det er ikke noget nyt for et eneste andet Medlem af dette Ting, vi kende det alle sam-

men. Men det er jo ogsaa utænkeligt, at det kan være rigtigt, hvad den højtærede Minister siger om, at han ikke kendte dette Forslag før. Jeg skal saaledes gøre opmærksom paa, at Finansudvalget den 8. Februar d. A. sendte en Liste til de forskellige Ministerier med de Spørgsmaal, som vi ønskede at konferere med de ærede Ministre om, og der stod paa denne vedrørende Landbrugsministeriet, at der ønskedes Samraad om Nedsættelse af en Kommission til Undersøgelse af Stats-skovenes Drift og endvidere Samraad om *Bevilling til Forhøjelse af Skovarbejdernes Løn*. Naar Ministeren nu siger, at han ikke har kendt dette Spørgsmaal, at det kommer helt bag paa ham, maa han vist ikke læse de Ting, han modtager fra Finansudvalget, men maa have dem liggende hjemme i Bunken paa Skrivebordet. Ministeren kunde have set disse Ting, kunde have kendt dem. Vi havde ogsaa en Forhandling med Ministeren om det, og der staar udtrykkelig paa Listen, at det drejede sig om Bevilling til Forhøjelse af Skovarbejdernes Lønning. Mit Navn staar bag efter Spørgsmaalet, saa Ministeren ved godt, fra hvad Kant det blev stillet. Det kan derfor ikke nytte, at den ærede Minister kommer og stiller sig uvidende an og siger, at han slet ikke har hørt noget om det. Det passer slet ikke og har ingen Steder hjemme.

Saa sagde den ærede Minister, at vi havde behandlet et Andragende fra Skovarbejderne. Det er sandt, det have vi gjort snart de sidste 10 Aar; i alle de Aar, den ærede Minister sad som Formand for Finansudvalget, havde vi regelmæssigt hvert Aar et Andragende fra Skovarbejderne, og vi have ogsaa haft det i Aar. Den højtærede Minister siger, at det var ikke kommet til Forhandling her i Folketinget paa Grund af den Talelyst, som regerer her i Tinget. Maa jeg spørge den højtærede Minister, om det er hans Opgave at irettesætte os her i Folketinget for, at vi skulde ytre en for stor Talelyst. Vi udtale os om de Spørgsmaal, vi ville udtale os om, og spørge selvfølgelig ikke Ministeren, om vi maa tale kort eller længe om Tingene. Dermed har Ministeren intet at bestille.

Saa fremhæves det, at nu er dette Andragende i Aar naaet saa vidt frem, at det skulde henvises til Undersøgelse. Den ærede Ordfører var, synes jeg, lidt stolt af, at man var naaet saa vidt frem i Aar. Ja, det er ogsaa et Fremskridt, thi i alle tidligere Aar ere Andragenderne jo blevne pure afviste. Nu skal det altsaa under-